

[Poul Møller.]

cielle grunde at foranstalte tjenestemandsførhør. Det ville ministeren ikke dengang; i stedet afgjorde han sagen med en skriftlig irrettesættelse. Senere har han så taget skridt til tjenestemandsførhør. Jeg må sige, jeg forstår ikke denne bagvendte fremgangsmåde; det måtte dog være rigtigt at foretage førhør, inden man ikendte den pågældende embedsmand en irrettesættelse. Ministeren vil vel ikke, hvis dommeren kommer til den konklusion, at irrettesættelsen var for mild, kunne skærpe straffen over en mand, man én gang har dømt. Ministeren har offentligt erklæret, at der foreligger nye oplysninger, som var ubekendte, da han afgjorde sagen, men han har intet sagt om disse oplysninger. Det kan forhåbentlig ikke være meddelelsen i statsrevisorernes betænkning, for intet af det stof, der her er fremkommet, har været ubekendt for ministeriet, da ministeren traf sin afgørelse om tjenestemandsførhør, og heller ikke da ministeren traf sin afgørelse om en skriftlig irrettesættelse af den pågældende tjenestemand. Jeg beder derfor den højtærede undervisningsminister ytre sig nærmere om, hvad han har tænkt på med „nye oplysninger“.

Det udvalg, der skal gennemgå statsrevisorernes betænkning, skal nu se på alle de her omtalte og skarpt kritiserede forhold og til sin tid afgive en indstilling til os i dette ting om regnskabets godkendelse.

Det er ikke mærkeligt, at den stærke kritik på ny har rejst spørgsmålet om behovet for en ministeransvarlighedslov. En kommission har netop med 12 stemmer mod 1 afvist, at der er et sådant behov. Flertallet i kommissionen henviser til den borgerlige straffelovs § 156 og især til § 157. Det er imidlertid klart, at disse paragraffer vanskeligt lader sig anvende over for ministre, der har forsømt deres embedspligter, da det er fuldstændig uklart, hvilke pligter der påhviler en minister personligt i et stærkt voksende embedsapparat. Vi er jo kommet over det stadium, hvor der er nogen, der vil gøre en minister ansvarlig for alt, hvad der foregår inden for hans embedsområde. Der er ganske vist grundloven. Derfor står folketinget uden at kunne drage nogen til ansvar for en række sager, hvor man måske siger: dette kunne mini-

steren ikke vide, det vidste han ikke, det kan vi ikke drage ham til ansvar for. Derfor er denne straffelovshenvisning dårlig og ufuldstændig, og derfor er det, vi mener, at det, man har brug for, er, at man i hvert fald på et begrænset område for ministrenes vedkommende fastlægger et objektivt ansvar og siger: disse ting må de kende. F. eks. må forholdet til bevillingsmyndigheden, forholdet til folketingets organer, forholdet til denne lovgivende forsamling — forholdet mellem ministrene og den lovgivende forsamling — ikke være forhold, hvor en minister kan sige: det kendte jeg ikke noget til. Det er dette, vi fra min gruppes side søger opnået med en ministeransvarlighedslov, og vi vil derfor fremsætte et forslag om en sådan ministeransvarlighedslov, som kan bringe debatten ind i et positivt spor.

Som tidligere nævnt indeholdt forårets økonomiske forlig også foranstaltninger, der skal virke på længere sigt. Det er selvsagt særligt disse foranstaltninger, som det konservative folkeparti er interesseret i.

Blandt de første var de nye opsparingsordninger. Flere af dem blev gennemført, inden vi tog på ferie, men endnu nogle mangler. Vi henstiller til regeringen, at disse forslag bliver fremsat så hurtigt som muligt, så vi kan have den fornødne tid til deres behandling, og således at de kan træde i kraft så betids, at befolkningen dog kan have nogen tid til at indrette sin økonomi efter dem, inden selvangivelsen skal skrives. Vi har i de kommende måneder god brug for, at så mange penge som overhovedet muligt spares, i stedet for at de bliver brugt; og hvis vi skal styrke valutareserven, inden vi indtræder i fællesmarkedet, bør opsparingen slå igennem forinden.

Det er med tilfredshed, vi ser, at regeringen nu også har meldt sig som interesseret i at give lejerne mulighed for at blive ejere af deres egen bolig. Både på grund af vor stilling til ejendomsretten, vort ønske om at få så mange som muligt til at eje så meget som muligt og vort syn på landets boligpolitik anser vi det for nødvendigt at give så mange opsparingsmål som overhovedet tænkeligt. Vi vil derfor betragte det som en fordel, om opsparing til køb af lejlighed også bliver